

Els habitants de Castelló d'Empúries es fan seu l'edifici de l'Ecomuseu La Farinera en la inauguració de la primera fase de rehabilitació mentre l'alcalde fa de guia turístic sols per a les autoritats

PER JOAQUIM BOHIGAS

L'alcalde Sanllehí fa de cicerone

Veure un bon grapat de persones a la porta de l'Ecomuseu La Farinera de Castelló d'Empúries, esperant sota quatre gotes i el termòmetre d'impàs a les temperatures gelades és signe que la ciutadania va respondre, amb escreix, a la convocatori per inaugurar la primera fase de les obres de rehabilitació del primer museu públic, amb permís del rector Costabella, del municipi. L'estampa era d'agrair, però, dins la instal·lació, lluny de la incomoditat dels ciutadans, qui dissertava era l'alcalde Xavier Sanllehí amb rol de perfecte cicerone divulgant als forasters, o no tant, aquelles curiositats de l'edifici. L'esforç era notable perquè la visita era d'agraïment pels diners rebuts de la Generalitat, i per la presència de tota la fauna de presidents de Diputacions, consells comarcals i alcaldes veïns que puguin existir a la plana empordanesa.

El batlle no treia ull del conseller Pelegrí -arribat de Vilamallà i procedent de Lleida, pel segur Eix Transversal?-, i li remarcava la triple funció de la instal·lació: cultural, industrial i pedagògica. No és comuna una fabrica de pa amb interès turístic, o un museu en què el que ara son els descendents de l'antic concepte d'obrer hi treballen, o un punt de cohesió cultural i identitari en que s'hi treballa i, **ahora**, és visitat per infants i ado-

Públic. Els habitants esperaven fora l'Ecomuseu, però van decidir trencar el protocol i van envair les sales de la instal·lació.

lescents. Una barreja de conceptes que fou necessari aclarir. Pelegrí, en aquest context de saber que coi és l'Ecomuseu La Farinera de Castelló d'Empúries, va explicar que quan el projecte va arribar a Administració Local, el primer que va fer va ser saber en que consistia el concepte de «museu viu» per

si es podria acollir als fons estructurals europeus FEDER. Potser va quedar més clar perquè el projecte va rebre diners d'Europa. «Exacte» anava repetint Sanllehí quan l'interlocutor l'intepel·lava per si havia captat la funció de tal mecanisme. L'explicació havia estat prou bona perquè la comprensió

era correcta. L'alcalde era el guia mentre que la directora de l'Ecomuseu de Castelló, Carme Gilbert, quedava en un segon i discret pla. Per cert, és borra l'idea de convertir una zona superior de l'edifici en una biblioteca a l'aire lliure mentres es mengen pastissos i s'observa, ala llunyania, el Golf de

Roses? El temps ho dirà. Segur que fou comentada per una ciutadania queja havia trencat tota normativa de protocol, i descampava, això sí, darrere la comitiva oficial, per les sales de l'edifici. Més d'un sols era per taffereria d'observar *in situ* el contingut de la pròxima conversa de cafè, o per guardar-se del fred que feia a l'exterior. Un riu de gent que va provocar que, fins i tot la cap de protocol del conseller Pelegrí, es convertís, per moments, i amb cara de desesperació, en guarda de l'Ecomuseu explicitant una amabilitat falsa repetint «aquí no es pot passar» mentres la sombra del seu cap apareixia, de sobte, per darrere per continuar el recorregut.

La cap de protocol, més pendent d'un mòbil que no sona però ella intueix l'entrada d'una trucada, i del rellotge, que gairebé eren les 3 de la tarda, i el conseller Pelegrí havia acceptat la invitació "per anar a veure els tractors" mentres s'escoltaven els espetecs de l'encesa de motors. De fons s'ho mirava, cara de murri, Narcís Deusedas, l'alcalde de Palau-saverdera, que l'havíem vist intercanviant impressions a Vilamallà i que també havia destinat la matinal de diumenge a seguir la «ruta Pelegrí». Mentrestant, i seguint el costum, el primer que s'anava retirant era el president de la Diputació, Carles Pàramo. La ciutadania, també. El durar era a la Sala Municipal.